

Teismo praktikos rinkinys

GENERALINIO ADVOKATO
YVES BOT IŠVADA,
pateikta 2019 m. balandžio 4 d.¹

Byla C-47/18

**Skarb Panstwa Rzeczypospolitej Polskiej – Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad
prieš
Stephan Riel, Alpine Bau GmbH bankroto administratorių**

(*Oberlandesgericht Wien* (Vienos aukštesnysis apygardos teismas, Austrija) prašymas priimti prejudicinį sprendimą)

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Reglamentas (ES) Nr. 1215/2012 – Jurisdikcija civilinėse ir komercinėse bylose – Taikymo sritis – 1 straipsnio 2 dalies b punktas – Bankrotas, kompromisiniai susitarimai su kreditoriais ir kitos panašios procedūros – Ieškinys dėl reikalavimo pripažinimo siekiant užregistruoti jį bankroto byloje – Bankroto bylos – Reglamentas (EB) Nr. 1346/2000 – 41 straipsnis – Su reikalavimu pateikiamų dokumentų turinys – Didžiausi reikalavimai – Neišsamus pareiškimas – Trūkstama informacija, nustatyta pagal pagrindžiamuosius dokumentus – Valstybės narės, kurioje iškelta pagrindinė bankroto byla, teisės taikymo sąlygos“

I. Įvadas

1. Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 2012 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 1215/2012 dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo² 1 straipsnio 2 dalies b punkto ir 29 straipsnio 1 dalies, taip pat 2000 m. gegužės 29 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 1346/2000 dėl bankroto bylų³ 41 straipsnio išaiškinimo.

2. Šis prašymas pateiktas nagrinėjant *Skarb Panstwa Rzeczypospolitej Polskiej – Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad* (Lenkijos Respublikos išdas – Nacionalinis šalies kelių ir greitkelių direktoratas, Lenkija; toliau – ieškovas) ir Stephan Riel, bankroto administratoriaus pagrindinėje bankroto byloje, iškeltoje Austrijoje dėl *Alpine Bau GmbH*, ginčą dėl ieškinio dėl reikalavimų pripažinimo.

3. Savo ketvirtuoju ir penktuoju prejudiciniais klausimais, kuriuos nagrinėsiu iš esmės, *Oberlandesgericht Wien* (Vienos aukštesnysis apygardos teismas, Austrija) siekia sužinoti, kokio masto reikalavimai pagal Sąjungos teisę keliami dėl reikalavimo pareiškimo, pateikto pagrindinėje bankroto byloje, pagrįstumo, kai šiame pareiškime nenurodoma reikalavimo atsiradimo data, tačiau šią datą galima nustatyti remiantis pateiktais pagrindžiamaisiais dokumentais.

1 Originalo kalba: prancūzų.

2 OL L 351, 2012, p. 1.

3 OL L 160, 2000, p. 1.; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 19 sk., 1 t., p. 191.

4. Įrodysiu, kodėl Reglamento Nr. 1346/2000 41 straipsnį reikia aiškinti lanksčiai, ir atsižvelgdamas į tai padarysiu išvadą, kad šios nuostatos reikalavimai įvykdomi, kai reikalavimo atsiradimo datą galima nustatyti remiantis kreditoriaus perduotais dokumentais, taip pat priminsiu, kad tokios informacijos nepateikimo reikalavimo tikrinimo etapu pasekmės reglamentuojamos valstybės narės, kurioje iškelta byla, teisės aktais (*lex concursus*).

II. Teisinis pagrindas

A. Sąjungos teisė

1. Reglamentas Nr. 1215/2012

5. Reglamento Nr. 1215/2012 1 straipsnyje nustatyta:

„1. Šis reglamentas taikomas civilinėse ir komercinėse bylose, neatsižvelgiant į teismo pobūdį. Visų pirma šis reglamentas netaikomas mokesčių, muitų ar administraciniams byloms arba valstybės atsakomybei už veiksmus ir neveikimą vykdant valstybės įgaliojimus (*acta jure imperii*).

2. Šis reglamentas netaikomas:

<...>

b) bankrotui, su nemokių bendrovių arba kitų juridinių asmenų likvidavimu susijusiems procesams ir panašioms byloms;

<...>“

2. Reglamentas Nr. 1346/2000

6. Reglamento Nr. 1346/2000 2, 8, 12, 18–21 ir 23 konstatuojamosiose dalyse nustatyta:

„(2) Tam, kad vidaus rinka veiktų tinkamai, reikia užtikrinti efektyvų ir veiksmingą tarpvalstybinių bankroto bylų nagrinėjimą ir patvirtinti šį reglamentą minėtam tikslui įgyvendinti <...>

<...>

(8) Siekiant padidinti tarpvalstybines pasekmes sukeliančių bankroto bylų veiksmingumą ir efektyvumą [operatyvumą], reikalinga ir būtina, kad nuostatos dėl jurisdikcijos, pripažinimo ir šioje srityje taikytinos teisės būtų numatytos Bendrijos teisės priemonėje, kuri yra privaloma ir tiesiogiai taikoma [visose] valstybėse narėse.

<...>

(12) Pagal šį reglamentą pagrindinę bankroto bylą galima iškelti valstybėje narėje, kurioje yra pagrindinių turtinių skolininko interesų centras. Šis nagrinėjimas [Šios bylos] yra universalaus pobūdžio ir taikomos visam skolininko turtui. Siekiant apsaugoti įvairius interesus, šiame reglamente leidžiama lygiagrečiai su pagrindinėmis iškelti šalutines bylas ir nagrinėti jas kartu su pagrindinėmis. Šalutines bylas galima kelti valstybėje narėje, kurioje skolininkas turi savo įmonę [yra įsisteigęs]. Šalutinės bylos gali būti keliamos tik dėl toje valstybėje esančio skolininko turto. Privalomos šalutinių ir pagrindinių bylų derinimo taisyklės užtikrina vienovę Bendrijoje.

<...>

- (18) Iškėlus pagrindinę bankroto bylą, teisė prašyti iškelti bankroto bylą valstybėje narėje, kurioje yra skolininko įmonė [įsisteigęs skolininkas], šiuo reglamentu nėra apribota. Likvidatorius pagrindinėje byloje arba bet kuris kitas pagal tos valstybės narės nacionalinę teisę įgaliotasis asmuo gali kreiptis dėl šalutinės bankroto bylos iškėlimo.
- (19) Šalutinė bankroto byla gali būti iškelta ne tik siekiant apsaugoti vietinius interesus, bet ir kitais tikslais. Gali pasitaikyti atveju, kai skolininko nekilnojamąjį turtą per daug sudėtinga administruoti kaip vienetą arba kai skirtumai tarp susisiejančių teisinių sistemų yra tokie dideli, kad gali atsirasti problemų dėl pasekmių, kylančių iš valstybės, kurioje iškelta byla, teisės kitoms valstybėms narėms, kuriose yra turtas. Dėl šios priežasties likvidatorius pagrindinėje byloje gali prašyti iškelti šalutinę bylą, jei to reikia, kad būtų galima veiksmingai administruoti nekilnojamąjį turtą.
- (20) Vis dėlto pagrindinės ir šalutinės bankroto bylos gali padėti veiksmingai realizuoti visą turtą tik tada, kai suderinamos visos tuo pat metu nagrinėjamos bylos. Šiuo atveju pagrindinė sąlyga yra ta, kad įvairūs likvidatoriai privalo glaudžiai bendradarbiauti, ypač keisdami pakankamu informacijos kiekiu. Siekiant užtikrinti, kad pagrindinės nemokumo [bankroto] bylos būtų vyraujančios, tokiose bylose likvidatoriui turėtų būti suteiktos kelios galimybės įsikišti į šalutines bankroto bylas, nagrinėjamas tuo pat metu. Pavyzdžiui, jam turėtų būti leista pasiūlyti pertvarkymo planą ar kompromisinį susitarimą su kreditoriais arba kreiptis dėl turto realizavimo šalutinėje bankroto byloje sustabdymo.
- (21) Kiekvienas kreditorius, kurio gyvenamoji vieta, nuolatinė gyvenamoji vieta ar registruota buveinė yra Bendrijoje, turėtų turėti teisę pateikti reikalavimus kiekvienoje Bendrijoje nagrinėjamoje bankroto byloje, susijusioje su skolininko turtu. <...>

<...>

- (23) Šiame reglamente numatytiems klausimams turėtų būti nustatytos vieningos kolizinės taisyklės[,] savo taikymo srityje pakeisiančios nacionalines tarptautinės privatinės teisės taisykles. Jeigu nenustatyta kitaip, turėtų būti taikoma valstybės narės, kurioje iškelta byla, teisė (*lex concursus*). Ši kolizinė taisyklė turėtų galioti pagrindinėms ir vietinėms byloms; *lex concursus* sąlygoja bankroto bylų procesines ir materialines pasekmes asmenims ir susijusiems teisiniams santykiams. Ji reglamentuoja visas bankroto bylų iškėlimo, eigos ir užbaigimo sąlygas.“

7. Šio reglamento 3 straipsnio 1–3 dalyse nustatyta:

„1. Valstybės narės, kurios teritorijoje yra skolininko pagrindinių turtinių interesų vieta, teismai turi jurisdikciją iškelti bankroto bylą. Jei tai yra bendrovė arba juridinis asmuo, kai nėra priešingų įrodymų, laikoma, kad jos pagrindinių turtinių interesų vieta yra jos registruota buveinė.

2. Jei skolininko pagrindinių turtinių interesų vieta yra valstybės narės teritorijoje, kitos valstybės narės teismai turi jurisdikciją iškelti tokiam skolininkui bankroto bylą tik tuo atveju, jei jam tos kitos valstybės narės teritorijoje priklauso įmonė [jis yra įsisteigęs tos kitos valstybės narės teritorijoje]. Tokios bylos poveikis [pasekmės] gali apimti tik tą skolininko turtą, kuris yra pastarosios valstybės narės teritorijoje.

3. Jei bankroto byla buvo iškelta pagal šio straipsnio 1 dalį, bet kuri byla, vėliau iškelta pagal šio straipsnio 2 dalį, laikoma šalutine byla. Ši šalutinė byla turi būti likvidavimo byla.“

8. Minėto reglamento 4 straipsnyje numatyta:

„1. Išskyrus atvejus, kai šis reglamentas numato ką kita, bankroto byloms ir jų pasekmėms taikoma valstybės narės, kurios teritorijoje iškelta tokia byla, toliau vadinama „valstyb[e], kurioje iškelta byla“, teisė.

2. Valstybės, kurioje iškelta byla, teisė nustato tokios bylos iškėlimo sąlygas, jos eigą ir užbaigimą. Ji konkrečiai nustato:

<...>

h) taisykles, reglamentuojančias reikalavimų pateikimą, patikrinimą ir pripažinimą;

<...>“

9. To paties reglamento 27 straipsnyje nustatyta:

„Vienos iš valstybių narių teisme iškėlus 3 straipsnio 1 dalyje nurodytą bylą, kuri pripažįstama kitoje valstybėje narėje (pagrindinė byla), tos kitos valstybės narės teismas, turintis jurisdikciją, kaip nustatyta 3 straipsnio 2 dalyje, gali iškelti šalutinę bankroto bylą, nors toje kitoje valstybėje nesvarstant skolininko nemokumo. Tai turi būti viena iš bylų, išvardytų B priede. Šiose bylose sprendžiamas tik tos kitos valstybės narės teritorijoje esančio skolininko turto klausimas.“

10. Reglamento Nr. 1346/2000 31 straipsnio 1 ir 2 dalys suformuluotos taip:

„1. Likvidatorius pagrindinėje byloje ir likvidatoriai šalutinėse bylose privalo vieni kitiems perduoti informaciją laikydamiesi informacijos perdavimą ribojančių taisyklių. Jie nedelsdami perduoda visą informaciją, kuri gali būti susijusi su kitomis bylomis, ypač apie tai, kaip vyksta reikalavimų pateikimas bei tikrinimas, ir apie visas priemones, kuriomis siekiama bylą nutraukti.

2. Likvidatorius pagrindinėje byloje ir likvidatoriai šalutinėse bylose privalo vieni su kitais bendradarbiauti laikydamiesi kiekvienai bylai taikytinų taisyklių.“

11. Šio reglamento 32 straipsnio 1 dalyje nurodyta, kad „[b]et kuris kreditorius gali pateikti reikalavimą pagrindinėje byloje ir bet kurioje šalutinėje byloje“.

12. Minėto reglamento 39 straipsnyje nustatyta:

„Bet kuris kreditorius, įskaitant valstybių narių mokesčių ir socialinio draudimo institucijas, kurio gyvenamoji vieta, nuolatinė gyvenamoji vieta ar registruota buveinė yra ne toje valstybėje narėje, kurioje iškelta byla, turi teisę raštu pateikti reikalavimus bankroto byloje.“

13. Reglamento Nr. 1346/2000 40 straipsnis suformuluotas taip:

„1. Iškėlus bankroto bylą valstybėje narėje, jurisdikciją turintis tos šalies teismas arba jo paskirtas likvidatorius nedelsdamas informuoja žinomus kreditorius, kurių gyvenamoji vieta, nuolatinė gyvenamoji vieta ar registruota buveinė yra kitose valstybėse narėse.

2. Atskiru pranešimu pateiktoje informacijoje nurodoma termino pabaiga, nuobaudos dėl minėto termino nepaisymo, tarnyba ar institucija, įgaliotos priimti pateiktus reikalavimus ir kitas nustatytas priemones. Tokiame pranešime taip pat nurodoma, ar kreditoriai, kurie turi pirmumo teisę arba kurių reikalavimai užtikrinti užstatu, turi pateikti reikalavimus.“

14. Šio reglamento 41 straipsnyje numatyta:

„Kreditorius atsiunčia patvirtinamųjų dokumentų, jei tokie yra, kopijas ir nurodo reikalavimo pobūdį, atsiradimo datą ir dydį bei tai, ar jis teigia turįs pirmumo teisę, ar šis reikalavimas užtikrintas užstatu, ar kreditorius išlaiko nuosavybės teisę į reikalavimo objektą, ir tai, kokiam turtui taikoma garantija, kuria jis remiasi.“

15. Minėto reglamento 42 straipsnyje nustatyta:

„1. 40 straipsnyje numatyta informacija pateikiama valstybės, kurioje iškeliama byla, valstybine kalba arba viena iš valstybinių kalbų. Tam naudojama forma, kurios antraštė visomis oficialiomis Europos Sąjungos institucijų kalbomis yra „Kvietimas pateikti reikalavimą. Privalomieji terminai“.

2. Bet kuris kreditorius, kurio gyvenamoji vieta, nuolatinė gyvenamoji vieta ar registruota buveinė yra kitoje valstybėje narėje nei ta, kurioje iškelta byla, gali pateikti savo reikalavimą tos kitos valstybės narės valstybine kalba arba viena iš jos valstybinių kalbų. Tačiau tokiu atveju jo reikalavimo antraštė „Reikalavimo pateikimas“ turi būti užrašyta valstybės, kurioje iškelta byla, valstybine kalba arba viena iš jos valstybinių kalbų. Be to, iš jo gali būti pareikalauta pateikti vertimą į valstybės narės, kurioje iškelta byla, valstybinę kalbą arba į vieną iš jos valstybinių kalbų.“

B. Austrijos teisė

16. Pagrindinei bylai taikytinos redakcijos 1914 m. gruodžio 10 d. *Bundesgesetz über das Insolvenzverfahren* (Bankroto įstatymas)⁴ 102 straipsnyje nustatyta:

„Kreditoriai bankroto byloje savo reikalavimus privalo nurodyti pagal toliau pateiktas nuostatas, net jei dėl šių reikalavimų ginčijamasi.“

17. IO 103 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Pareiškime turi būti nurodytas reikalavimo dydis ir faktinės aplinkybės, kuriomis reikalavimas grindžiamas, taip pat reikalaujamas eiliškumas; jame turi būti patikslinti įrodymai, kurie gali būti pateikti nurodytam reikalavimui pagrįsti.“

18. Pagal IO 104 straipsnio 1 dalį reikalavimai turi būti pareikšti raštu arba žodžiu; žodžiu pareikšti reikalavimai įtraukiami į bankroto bylą nagrinėjančio teismo protokolą.

19. IO 105 straipsnio, esančio antraštinėje dalyje „Patikrinimui skirtas teismo posėdis“, 1–3 dalyse nustatyta:

„1. Bankroto administratorius ir skolininkas atvyksta į patikrinimui skirtą teismo posėdį <...>

2. Pareikšti reikalavimai tikrinami jų eiliškumo tvarka arba, kai eiliškumas vienodas, ta tvarka, kuria jie buvo pareikšti.

3. Bankroto administratorius turi pateikti pareiškimą dėl kiekvieno pareikšto reikalavimo tikslumo ir eiliškumo; pateikdamas šį pareiškimą jis negali daryti išlygų.“

20. IO 108 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad „[p]atikrinimui skirto teismo posėdžio rezultatai turi būti nurodyti pareikštų reikalavimų suvestinėje“.

⁴ *RGBl.*, Nr. 337/1914, toliau – IO.

21. Pagal IO 109 straipsnio 1 dalį laikoma, kad reikalavimas bankroto byloje yra pripažintas, jeigu bankroto administratorius jį pripažino ir jo neužginčijo nė vienas tai padaryti įgaliotas kreditorius.

22. IO 110 straipsnio 1 dalyje numatyta:

„Reikalavimų, dėl kurių tikslumo arba eiliškumo dar ginčijamasi, turintys asmenys gali pareikšti ieškinių dėl jų pripažinimo, nukreiptą prieš visus užginčijusius asmenis, jeigu teisme įgyvendinama teisių gynimo priemonė yra priimtina <...> Šiame ieškinyje suformuluotus reikalavimus galima grįsti tik motyvu, nurodytu reikalavimų pareiškime, ir per patikrinimui skirtą teismo posėdį; juose negalima prašyti didesnės sumos už tą, kuri nurodyta tame pareiškime ir per tą posėdį.“

23. IO 112 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Galutiniai sprendimai dėl užginčytų teisių buvimo ir eiliškumo galioja visiems kreditoriams, kurie yra bankroto bylos šalys.“

III. Pagrindinės bylos faktinės aplinkybės ir prejudiciniai klausimai

24. Ieškovas, kuris yra atsakingas už Lenkijos valstybinių kelių administravimą, pavedė *Alpine Bau* Lenkijoje įgyvendinti kelis kelių tiesimo projektus; šios sutartys buvo sudarytos surengus viešųjų pirkimų konkursus. Su šiais projektais susijusiose sutartyse buvo nurodytos išsamios nuostatos dėl žalos atlyginimo tuo atveju, jeigu būtų vėluojama jas įgyvendinti.

25. 2013 m. birželio 19 d. Austrijoje *Alpine Bau* buvo iškelta bankroto administravimo byla ir S. Riel paskirtas šios bendrovės bankroto administratoriumi.

26. 2013 m. liepos 4 d. byla perkvalifikuota į bankroto bylą. Kitą dieną, taikant *Handelsgericht Wien* (Vienos komercinių bylų teismas, Austrija) sprendimą, bankroto bylų registre buvo nurodyta, kad ši byla yra pagrindinė bankroto byla, kaip tai suprantama pagal Reglamentą Nr. 1346/2000.

27. Lenkijoje *Sąd Rejonowy Poznań-Stare Miasto w Poznaniu* (Poznanės-Stare Miasto apylinkės teismas, Lenkija) *Alpine Bau* iškėlė šalutinę bankroto bylą.

28. 2013 m. rugpjūčio 16 d. ir 2016 m. birželio 22 d. ieškovas pareiškė reikalavimus Austrijoje iškeltoje pagrindinėje bankroto byloje, o 2014 m. gegužės 16 d. ir 2015 m. birželio 16 d. – Lenkijoje iškeltoje šalutinėje bankroto byloje.

29. S. Riel, paskirtas bankroto administratoriumi Austrijos pagrindinėje bankroto byloje, ir bankroto administratorius, paskirtas Lenkijos šalutinėje bankroto byloje, daugumą pareikštų reikalavimų užginčijo.

30. 2015 m. balandžio 1 d. ieškovas Lenkijoje pareiškė ieškinį dėl 309 663 865 Lenkijos zlotų (PLN) (apie 73 898 402 EUR)⁵ reikalavimo pripažinimo.

31. Ieškovas teigia, kad 2015 m. balandžio 1 d. *Alpine Bau* pareiškė ieškinį, ginčydama 23 037 496,51 PLN (apie 5 497 684 EUR) reikalavimo pripažinimą. Jis taip pat tvirtina, kad abu ieškiniai buvo sujungti ir dar yra nagrinėjami *Sąd Rejonowy Poznań-Stare Miasto w Poznaniu* (Poznanės-Stare Miasto apylinkės teismas) ir kad, „išskyrus tam tikras praktiškai nereikšmingas išimtis“, šių ieškinių dalykas yra toks pat kaip Austrijos teisme pareikšto ieškinio dėl reikalavimo pripažinimo.

⁵ Pagal valiutos kursą, galiojusį 2014 m. gegužės 16 d., kai buvo pareikštas reikalavimas Lenkijoje iškeltoje bankroto byloje. Juo remiamasi apskaičiuojant toliau nurodytą sumą.

32. Iš tikrųjų 2016 m. spalio 31 d. ieškovas *Handelsgericht Wien* (Vienos komercinių bylų teismas) taip pat pareiškė ieškinį dėl 64 784 879,43 EUR reikalavimo pripažinimo ir paprašė pagal Reglamento Nr. 1215/2012 29 ir 30 straipsnius sustabdyti bylos nagrinėjimą, kol sprendimas, priimtas Lenkijoje nagrinėjamosiose bylose dėl reikalavimų patikrinimo, įgis *res judicata* galią.

33. 2017 m. liepos 25 d. tarpiniu sprendimu šis teismas atmetė ieškovo ieškinį dėl 265 132,81 EUR sumos. Jis nepriėmė jokio sprendimo dėl jo prašymo sustabdyti bylos nagrinėjimą.

34. Ieškovas dėl šio sprendimo pateikė apeliacinį skundą *Oberlandesgericht Wien* (Vienos aukštesnysis apygardos teismas) ir nurodė, be kita ko, kad padarytas procesinis pažeidimas, nes *Handelsgericht Wien* (Vienos komercinių bylų teismas) atsisakė sustabdyti bylos nagrinėjimą, nors Reglamento Nr. 1215/2012 29 straipsnyje šiuo klausimu nustatytas privalomas reikalavimas.

35. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, pirma, klausia, ar teisme pareikštas ieškinys dėl reikalavimo pripažinimo patenka į Reglamento Nr. 1215/2012, ar į Reglamento Nr. 1346/2000 nuostatų taikymo sritį.

36. Antra, jis klausia, ar galima taikyti *lis pendens* taisyklės remiantis pirmuoju iš šių reglamentų (tiesiogiai arba pagal analogiją) tuo atveju, jeigu taikomas antrasis reglamentas, kuriame panašių nuostatų nėra.

37. Trečia, jis abejoja dėl Reglamento Nr. 1346/2000 41 straipsnyje nurodytų reikalavimų dėl dokumentų, kuriuos su reikalavimu pateikia valstybėje narėje įsisteigę kreditoriai, turinio taikymo srities. Kadangi, siekiant padėti kreditoriams įgyvendinti savo teises, šioje nuostatoje yra pateikti nurodymai dėl reikalavimo pobūdžio, atsiradimo datos ir dydžio, jų reikėtų paisyti net jeigu jie nebūtų taikomi pagal taikytiną teisę, t. y. valstybės narės, kurioje iškelta byla, teisę (*lex concursus*).

38. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas visų pirma pabrėžia, kad pagal nacionalinę jurisprudenciją, susijusią su IO 103 ir paskesniais straipsniais, įstatyme įtvirtintos sąlygos dėl reikalavimo, nukreipto į skolininko turtą, pareiškimo turinio turi būti taikomos siaurai, kad per pareikštiems reikalavimams patikrinti skirtą teismo posėdį būtų galima remtis visomis faktinėmis aplinkybėmis, lėmusiomis teisių, kuriomis vėliau bus grindžiamas ieškinys dėl reikalavimo pripažinimo, atsiradimą. Be to, jis priduria, kad pagal Austrijos teisę nereikia nurodyti reikalavimo atsiradimo datos. Galiausiai nacionalinis teismas pažymi, kad nagrinėjamu atveju paaiškinimai dėl reikalavimo pagrįstumo buvo bendri ir kad reikalavimo atsiradimo data nustatyta tik pagal kreditoriaus pateiktus dokumentus.

39. Taigi prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas abejoja, ar galima pripažinti, kad Reglamento Nr. 1346/2000 41 straipsnyje yra nustatytas didžiausias reikalavimas ir kad galima taikyti palankesnes *lex concursus* nuostatas, taip pat pabrėžia, kad šiame įstatyme yra reglamentuojamos neišsamių dokumentų pateikimo, kaip tai suprantama pagal šį reglamentą, pasekmės.

40. Šiomis aplinkybėmis *Oberlandesgericht Wien* (Vienos aukštesnysis apygardos teismas) nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

„1. Ar [Reglamento Nr. 1215/2012] 1 straipsnio 2 dalies b punktas aiškintinas taip, kad ieškinys dėl kreditoriaus reikalavimo pripažinimo pagal Austrijos teisę yra susijęs su bankrotu, kaip tai suprantama pagal [šią nuostatą], todėl jis nepatenka į šio reglamento *ratione materiae* taikymo sritį?

2. (Tik jei į pirmąjį klausimą būtų atsakyta teigiamai):

ar [Reglamento Nr. 1215/2012] 29 straipsnio 1 dalis pagal analogiją taikoma į Reglamento Nr. 1346/2000 taikymo sritį patenkantiems susijusiems ieškiniams?

3. (Tik jei į pirmąjį klausimą būtų atsakyta neigiamai arba į antrąjį klausimą būtų atsakyta teigiamai):
- ar [Reglamento Nr. 1215/2012] 29 straipsnio 1 dalis aiškintina taip, kad jei kreditorius (ieškovas), kuris pateikė (iš esmės) identišką reikalavimą pagrindinėje bankroto byloje Austrijoje ir šalutinėje bankroto byloje Lenkijoje, kuri (iš esmės) užginčijo atitinkami bankroto administratoriai, pirmiausia Lenkijos bankroto administratoriui šalutinėje bankroto byloje, o vėliau – Austrijos bankroto administratoriui pagrindinėje bankroto byloje ([S. Riel]), pareiškia ieškinius dėl tam tikro dydžio reikalavimų bankroto byloje pripažinimo, galima teigti, kad yra pateiktas ieškinyse bylose tarp tų pačių šalių dėl to paties dalyko ir tuo pačiu pagrindu?
4. Ar [Reglamento Nr. 1346/2000] 41 straipsnis aiškintinas taip, kad reikalavimas pranešti apie „reikalavimo pobūdį, atsiradimo datą ir dydį“ įvykdomas, jei:
- kreditorius, kurio buveinė yra kitoje valstybėje narėje, o ne valstybėje, kurioje iškelta bankroto byla, (ieškovas) reikalavimo pareiškime pagrindinėje bankroto byloje (kaip šioje byloje) tik aprašo reikalavimą, nurodydamas konkrečią sumą, tačiau nenurodydamas jo atsiradimo datos (pvz., „subrangovo *JSV Slawomir Kubica* reikalavimas už kelių darbų“);
 - pačiame reikalavimo pareiškime nenurodo reikalavimo atsiradimo datos, tačiau iš kartu su juo pateiktų priedų galima nustatyti reikalavimo atsiradimo datą (pvz., pagal datą ant pateiktos sąskaitos faktūros)?
5. Ar [Reglamento Nr. 1346/2000] 41 straipsnis aiškintinas taip, kad pagal šią nuostatą draudžiama taikyti reikalavimą pateikiančiam kreditoriui, kurio buveinė yra kitoje valstybėje narėje, o ne valstybėje, kurioje iškelta bankroto byla, konkrečiu atveju palankesnes nacionalines nuostatas, pvz., kalbant apie pareigą nurodyti reikalavimo atsiradimo datą?“

IV. Analizė

41. Prieš pateikdamas analizę (Teisingumo Teismo prašymu analizuosiu tik ketvirtąjį ir penktąjį prejudicinius klausimus dėl Reglamento Nr. 1346/2000 41 straipsnio), glaustai nurodysiu, kodėl manau, jog pagrįsta pripažinti, kad į pirmąjį prejudicinį klausimą dėl išankstinio veiksnio, kuriuo grindžiamas klausimas, yra atsakyta, t. y. atsakyta, kad pagrindinėje byloje nagrinėjamas ieškinyse patenka į šio reglamento taikymo sritį.

42. Pirma, pažymėtina, kad Reglamentas Nr. 1346/2000, kuris galiojo nuo 2002 m. gegužės 31 d.⁶ iki 2017 m. birželio 25 d.⁷, yra taikytinas nagrinėjamu atveju, nes pagrindinė bankroto byla iškelta 2013 m. birželio 19 d.

43. Antra, atsižvelgdamas į principus, primintus 2017 m. gruodžio 20 d. Sprendimo *Valach ir kt.*⁸ 24–27 ir 37 punktuose dėl atitinkamos reglamentų Nr. 1346/2000 ir Nr. 1215/2012 taikymo srities⁹, iš esmės pakartotuose trijuose naujausiuose sprendimuose, t. y. 2018 m. spalio 4 d. Sprendime *Feniks*¹⁰, 2018 m. lapkričio 14 d. Sprendime *Wierner & Trachte*¹¹ ir 2019 m. vasario 6 d. Sprendime *NK*¹² dėl

6 Žr. šio reglamento 47 straipsnį.

7 Žr. 2015 m. gegužės 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) 2015/848 dėl nemokumo bylų (OL L 141, 2015, p. 19) 84 straipsnio 2 dalį ir 91 bei 92 straipsnius; šiuo reglamentu panaikintas ir pakeistas Reglamentas Nr. 1346/2000 ir jis iš esmės taikomas nuo 2017 m. birželio 26 d.

8 C-649/16, EU:C:2017:986.

9 Taip pat žr. šiuose punktuose nurodytą jurisprudenciją.

10 C-337/17, EU:C:2018:805 (30 ir 31 punktai).

11 C-296/17, EU:C:2018:902 (29 ir 30 punktai).

12 C-535/17, EU:C:2019:96 (24–26 punktai).

2000 m. gruodžio 22 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 44/2001 dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo¹³, panaikinto Reglamentu Nr. 1215/2012, taikymo srities, manau, kad IO 110 straipsnyje numatytas ieškinys dėl reikalavimų pripažinimo patenka į Reglamento Nr. 1346/2000 taikymo sritį.

44. Iš tikrųjų šis ieškinys dėl reikalavimų pripažinimo gali būti pareikštas tik bankroto byloje, jeigu šioje byloje dalyvaujantys kreditoriai užginčija pareikštų reikalavimų dydį, tikslumą arba eiliškumą. Be to, šiuo ieškiniu siekiama patikrinti, ar buvo laikomasi su reikalavimų pareiškimu susijusių reikalavimų. Galiausiai pareiškus šį ieškinį dėl reikalavimų pripažinimo nustatomas viso nemokaus skolininko paskirstytino turto dydis ir juo galima remtis prieš visus kreditorius, kurie yra bankroto bylos šalys, kiek tai susiję su užginčytų reikalavimų buvimu ir eiliškumu.

45. Manau, kad remiantis tuo darytina išvada, jog pagrindinėje byloje pareikštas ieškinys tiesiogiai kyla iš bankroto bylos ir yra glaudžiai su ja susijęs, todėl nepatenka į Reglamento Nr. 1215/2012 taikymo sritį.

46. Tai nurodęs, dabar galiu atsakyti į du paskutinius prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusių teismo klausimus dėl Reglamento Nr. 1346/2000 41 straipsnio taikymo srities; siūlau Teisingumo Teismui šiuos klausimus nagrinėti kartu.

47. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas išreiškė abejonių dėl pasekmių, kylančių tuo atveju, jeigu ieškovo pareiškime nenurodyta reikalavimo atsiradimo data, kai šią datą galima nustatyti remiantis pateiktais pagrindžiamaisiais dokumentais ir nacionalinėje teisėje nereikalaujama jos nurodyti.

48. Taigi Teisingumo Teismo prašoma pirmą kartą išaiškinti Reglamento Nr. 1346/2000 41 straipsnį, kad būtų nuspręsta, ar šioje nuostatoje nurodytas su reikalavimu pateikiamų dokumentų turinys yra privalomas.

49. Pagal suformuotą Teisingumo Teismo jurisprudenciją aiškinant Sąjungos teisės nuostatą reikia atsižvelgti ne tik į jos formuluotę ir siekiamus tikslus, bet ir jos kontekstą bei Sąjungos teisės nuostatų visumą¹⁴.

50. Taigi, pirma, reikia konstatuoti, kad nediskutuojama dėl galimai skirtingos Reglamento Nr. 1346/2000 41 straipsnio formuluotės įvairiomis kalbinėmis versijomis, kurias galėjau patikrinti¹⁵.

51. Antra, galima nurodyti, kad tokia identiška suformuluota nuostata jau buvo 1995 m. lapkričio 23 d. Konvencijoje dėl bankroto bylų¹⁶. Nors ši konvencija neįsigaliojo, nes jos nepasirašė viena valstybė narė, ja buvo remiamasi rengiant Reglamentą Nr. 1346/2000¹⁷.

13 OL L 12, 2001, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 19 sk., 4 t., p. 42.

14 Žr. 2018 m. gruodžio 10 d. Sprendimą *Wightman ir kt.* (C-621/18, EU:C:2018:999, 47 punktą).

15 T. y. versijomis ispanų, vokiečių, anglų ir italų kalbomis.

16 Europos Sąjungos Tarybos dokumentas CONV/INSOL/X1, pateikiamas šiuo interneto adresu: <https://www.lynxlex.com/fr/text/insolvabilit%C3%A9-r%C3%A8gl-13462000/rapports-explicatifs-utiles/3519>. Tapati nuostata taip pat buvo pateikta 1980 m. Konvencijos dėl bankroto, kompromisinių susitarimų su kreditoriais ir kitų panašių procedūrų projekte, kuris su J. Lemontey aiškinamąja ataskaita buvo paskelbtas *Europos Bendrijų biuletenio* priede Nr. 2/82 ir yra pateikiamas šiuo interneto adresu: <https://publications.europa.eu/fr/publication-detail/-/publication/bdfe47f1-678d-45f3-94cb-6aff207d4fc1/language-fr/format-PDF/source-88176377>.

17 Dėl Reglamento Nr. 1346/2000 genezės žr. generalinio advokato F. G. Jacobs išvadą byloje *Eurofood IFSC* (C-341/04, EU:C:2005:579, 2 punktą ir 3 bei 4 išnašos), taip pat generalinio advokato M. Szipunar išvadą byloje *Senior Home* (C-195/15, EU:C:2016:369, 19 ir 20 punktai).

52. Trečia, kaip Teisingumo Teismui jau buvo nurodyta, reikia pripažinti, kad reikia remtis Miguel Virgós ir Étienne Schmit aiškinamąja ataskaita dėl Konvencijos dėl bankroto bylų¹⁸, siekiant išaiškinti Reglamentą Nr. 1346/2000¹⁹, visų pirma tikslus, kurių siekiama.

53. Šie autoriai pabrėžė, kad 1995 m. lapkričio 23 d. konvencijos specialiųjų nuostatų dėl reikalavimų pareiškimo, nukrypstančių nuo valstybės, kurioje iškelta byla, teisės taikymo, tikslas yra padėti įgyvendinti kreditorių teises Europos erdvėje, nustačius naudingus jų ieškinių identifikavimo reikalavimus²⁰.

54. Tą patį galima pasakyti apie Reglamentą Nr. 1346/2000. Antai pagal jo 4 straipsnio 2 dalies h punktą taisyklės dėl reikalavimų pateikimo, patikrinimo ir pripažinimo nustatomos valstybės, kurioje iškelta byla, teisėje. Šio reglamento IV skyrius „Kreditorių informavimas ir jų reikalavimų pateikimas“, apimantis 39–42 straipsnius, yra šio principo išimtis, nes minėto reglamento 39 ir 41 straipsniuose, taip pat 42 straipsnio 2 dalyje nurodytos tam tikros taisyklės, pagal kurias kreditoriai, įsisteigę ne toje valstybėje narėje, kurioje iškelta byla, įgyvendina teisę pateikti reikalavimus bankroto byloje.

55. Ketvirta, kalbant apie šių taisyklių dėl reikalavimų pateikimo taikymo sritį pažymėtina, kad M. Virgós ir É. Schmit ataskaitoje nurodyta, jog atsižvelgiant į siekiamą tikslą²¹ nacionalinės teisės aktuose negali būti nustatyta papildomų sąlygų dėl pateikiamų reikalavimų turinio²². Taikant šias taisykles galima užtikrinti pateikto reikalavimo pagrįstumą atsižvelgiant į valstybės, kurioje iškelta byla, teisę, taikytiną siekiant patikrinti šį reikalavimą.

56. Šiai analizei pritaria daug Reglamento Nr. 1346/2000 komentatorių²³; jie atsižvelgia į novatoriškas aplinkybes, kuriomis kreditorių teisės klausimas buvo svarstomas, ir į tai, kad šis klausimas vertinamas labai pragmatiškai.

57. Taigi Sąjungos teisės aktų leidėjas, pagrindinės bankroto bylos atveju įtvirtinęs bankroto universalumo idėją – Reglamento Nr. 1346/2000 39 straipsnyje nustatęs laisvės pateikti reikalavimus principą, taikomą kreditoriams, kurių gyvenamoji vieta, nuolatinė gyvenamoji vieta ar registruota buveinė yra ne toje valstybėje narėje, kurioje iškelta byla, ir šį principą susiejęs su Reglamento Nr. 1346/2000 32 straipsnio 1 dalyje numatyta galimybe pateikti reikalavimus ne tik pagrindinėje byloje, bet ir šalutinėse bylose, nustatė taisykles, kuriomis užtikrinama kreditorių lygybė.

18 Tai 1996 m. liepos 8 d. Tarybos dokumentas Nr. 6500/1/96, REV 1 (toliau – M. Virgós ir É. Schmit ataskaita), pateikiamas šiuo interneto adresu: <https://www.lynxlex.com/fr/text/insolvabilit%C3%A9-r%C3%A8gl-13462000/rapports-explicatifs-utiles/3519>. Galutinę viso teksto versiją anglų kalba galima rasti šioje knygoje: Moss, G., Fletcher, I. ir Isaacs, S., *The EC Regulation on Insolvency Proceedings: a Commentary and Annotated Guide*, Oxford University Press, Oksfordas, 2002, p. 261–327 (dėl tikslios šios ataskaitos datos žr. p. 261).

19 Žr. generalinio advokato F.G. Jacobs išvados byloje *Eurofood IFSC* (C-341/04, EU:C:2005:579) 2 punktą, nurodytą generalinio advokato M. Szipnar išvadoje byloje *Senior Home* (C-195/15, EU:C:2016:369, 11 išnaša), taip pat 5 išnašą, kurioje nurodyta: „M. Virgós [ir E.] Schmit aiškinamasis raštas [ataskaita], esant[i] daugelio reglamento preambulės konstatuojamųjų dalių šaltiniu, niekada nebuvo paskelbt[a] *Europos Bendrijų oficialiajame leidinyje*, tačiau j[i] yra išdėstyt[a] 1996 m. liepos 8 d. [Tarybos] dokumente Nr. 6500/1/96 <...>. Žr. taip pat [Balz, M., „The European Union Convention on Insolvency Proceedings“, *American Bankruptcy Law Journal*, National Conference of Bankruptcy Judges, Laguna Beach, 1996]. M. Balz vadovavo [Tarybos] bankroto darbo grupei, parašiusiai Konvencijos tekstą. Jis teigia, kad [M.] Virgós [ir E.] Schmit aiškinamąjį raštą [ataskaitą] „valstybių narių deleguoti ekspertai išsamiai aptarė ir dėl jo[s] sutarė, tačiau, skirtingai nei Konvencija, j[i] nebuvo formaliai patvirtint[a] Ministrų Taryboje. Nepaisant to, valstybių narių teismai ja[i] teikia nemenką reikšmę“ (51 išnaša)“.

20 Žr. M. Virgós ir É. Schmit ataskaitą (273 punktas).

21 Žr. šios išvados 53 punktą.

22 Žr. M. Virgós ir É. Schmit ataskaitą (273 punktas).

23 Žr., be kita ko, Raimon, M., *Le règlement communautaire 1346/2000 du 29 mai 2000 relatif aux procédures d'insolvabilité*, Librairie générale de droit et de jurisprudence, rinkinys „Droit des affaires“, Paryžius, 2007, 546 punktas, p. 180. Taip pat žr. Hess, B., Oberhammer, P. ir Pfeiffer, T., bendradarbiaujant su Piekenbrock, A. ir Seagon, C., *External Evaluation of Regulation n° 1346/2000/EC on Insolvency Proceedings*, 2014, 8.2 punktas, p. 372, visų pirma šias 1139 išnašoje pateiktas nuorodas: Moss, G., Fletcher, I., Isaacs, S., *The EC Regulation on Insolvency Proceedings: a Commentary and Annotated Guide*, 2-asis leidimas, Oxford University Press, Oksfordas, 2009, 8.410 punktas; Riedemann, S., „Article 41“, *Europäische Insolvenzverordnung*, De Gruyter, Berlynas, 2007, 14 punktas; taip pat žr. Ghia, L., „Regulation N. 1346/2000 and Protection of Creditors“, *International Insolvency Law Review*, C.H. Beck, Miunchenas, 2011, p. 313–320, visų pirma p. 320.

58. Ši lygybė grindžiama turto vientisumu ir nediskriminavimo principu, nors šiuo atveju yra taikomas atitinkamų kreditorių nuolatinės gyvenamosios vietos, o ne jų pilietybės kriterijus²⁴.

59. Būtent todėl Sąjungos teisės aktų leidėjas, siekdamas užtikrinti, kad bankroto bylos būtų veiksmingai nagrinėjamos²⁵, pasirinko Reglamento Nr. 1346/2000 41 straipsnyje įtvirtinti bendras teisės normas, užtikrinančias didžiausią kreditorių, įsisteigusią ne toje valstybėje narėje, kurioje iškelta byla, apsaugą. Pažymėtina, kad dėl tų pačių priešasčių pareiškimų turinys Reglamente 2015/848 buvo apibrėžtas be pakeitimų²⁶.

60. Šios taisyklės yra materialinės teisės taisyklės²⁷. Kaip ir Ispanijos bei Lenkijos vyriausybės, manau, kad jos turi būti aiškinamos lanksčiai dėl toliau nurodytų priešasčių.

61. Pirma, konstatuoju, kad Sąjungos teisės aktų leidėjas, reglamentuodamas reikalavimų pateikimą, tik apibrėžė jų turinį ir kreditoriaus pateikiamų dokumentų pripažinimą, kuriuo patvirtinamas reikalavimas ir jo dydis. Kaip buvo akcentuota praėjus nedaug laiko nuo Reglamento Nr. 1346/2000 įsigaliojimo, jame yra nagrinėjami ne visi su reikalavimų pareiškimo procedūra susiję klausimai²⁸. Taigi galima daryti išvadą, kad šio reglamento 41 straipsnyje buvo apibrėžta tam tikra neįgyvendinta reikalavimų pareiškimo procedūros suvienodinimo forma²⁹.

62. Taigi atsižvelgdamas į tai, kad nenustatyta vienoda procedūra, taikoma siekiant įgyvendinti teisę pateikti reikalavimus ir galimybę pateikti pagrindžiamuosius dokumentus, darau išvadą, jog negalima reikalauti, kad Reglamento Nr. 1346/2000 41 straipsnyje išvardyta informacija apie reikalavimą būtų nurodyta pateikto reikalavimo rašte, nesuteikiant galimybės jos nustatyti pagal pateiktus pagrindžiamuosius dokumentus.

63. Antra, manau, kad atsižvelgiant į tai, jog nėra vienodos sankcijos, yra suteikiama taikomais nacionalinės teisės aktais pagrįsta diskrecija dėl Sąjungos teisės aktų leidėjo reikalaujamo pagrindžiamųjų dokumentų pripažinimo, siekiant įvertinti pateikto reikalavimo pagrįstumą arba jį įteisinti.

64. Iš tikrųjų reikalavimų pateikimo etapą būtina reikšti atskirti nuo jų patikrinimo etapo, kuriam ir toliau taikoma nacionalinė teisė pagal Reglamento Nr. 1346/2000 4 straipsnio 2 dalies h punktą. Taigi šioje teisėje yra nustatytos pasekmės, kylančios dėl pažeidimo, padaryto pateikiant kreditoriaus pareiškimus, ir, jeigu šie pareiškimai neišsamūs (kaip nagrinėjamu atveju), joje gali būti numatyta įteisinti reikalavimus remiantis įvairiais dokumentais, jei reikia, paprašius už reikalavimų patikrinimą atsakingai institucijai³⁰.

24 Žr. Vallens, J-L., „La mise en œuvre du règlement communautaire sur les procédures d’insolvabilité: questions de procédure“, *Recueil Dalloz*, Dalloz, Paryžius, 2003, Nr. 21, p. 1421–1427, visų pirma IX dalį (p. 1427), kurioje nurodytas Rémy, J-P., „Les aspects européens de la déclaration des créances dans une procédure collective ouverte en France“, *Revue de procédures collectives*, LexisNexis, Paryžius, 2003, Nr. 40, p. 66; taip pat *External Evaluation of Regulation n° 1346/2000/EC on Insolvency Proceedings*, *op. cit.*, 8.1 punktas, p. 369 ir 1123 išnaša. Taip pat žr. Jazottes, G., „Article 53“, *Le règlement (UE) 2015/848 du 20 mai 2015 relatif aux procédures d’insolvabilité, commentaire article par article*, Société de législation comparée, rinkinys „Trans Europe Experts“, Paryžius, t. 12, p. 311–317, visų pirma p. 312 (antra pastraipa). Žr. priešingą nuomonę Raimon, M., *op. cit.*, 543 punktas, p. 179.

25 Žr. Reglamento Nr. 1346/2000 2 konstatuojamąją dalį.

26 Žr. Reglamento 2015/848 55 straipsnio 2 dalies b ir e punktus.

27 Žr., be kita ko, Raimon, M., *op. cit.*, 536 punktą, p. 177; taip pat (nurodytame veikle *Le règlement (UE) 2015/848 du 20 mai 2015 relatif aux procédures d’insolvabilité, commentaire article par article*, *op. cit.*) Jazottes, G., „Article 53“, p. 311–317, visų pirma p. 316, ir Maréchal, C., „Article 55“, p. 323–329, visų pirma p. 326, B dalies pirmos pastraipos pabaigą.

28 Žr. Vallens, J-L., *op. cit.*

29 Žr. Komisijos ataskaitą Europos Parlamentui, Tarybai ir Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komitetui dėl 2000 m. gegužės 29 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 1346/2000 dėl bankroto bylų taikymo (COM(2012) 743 *final*) (9 punkto pirma pastraipa).

30 Šiuo klausimu žr. sutampančias pagrindinės bylos šalių rašytines pastabas dėl galimybės pateikti papildomos informacijos vykdant reikalavimų patikrinimo procedūrą, taip pat, be kita ko, panašius Prancūzijos teisės aktus ir jurisprudenciją, kaip antai nurodytus šiame leidinyje: Vallansan, J., „Sauvegarde, redressement et liquidation judiciaires – Déclaration et admission des créances“, *JurisClasseur Commercial*, LexisNexis, Paryžius, 2015 m. rugsėjo 14 d. rinkinys Nr. 2352 (paskutinį kartą atnaujinta 2018 m. birželio 15 d.), 84, 88, 89 ir 93–95 punktai. Taip pat žr. Raimon, M., *op. cit.*, 546 punktas, p. 180.

65. Manau, kad tokios procedūros yra atsakas į Europos Komisijos išreikštą teisėtą susirūpinimą dėl būtinybės neapsunkinti bankroto administratoriaus įgaliojimų vykdymo, įpareigojant jį atlikti paiešką gausiuose dokumentuose.

66. Trečia, norint įgyvendinti tiek Reglamente Nr. 1346/2000, tiek Reglamente 2015/848 siekiamą nuolatinę tikslą apsaugoti kreditorius reikia, kad kitoje valstybėje narėje savo reikalavimus pateikiantiems kreditoriams taikomų reikalavimų dydis priklausytų nuo šių kreditorių informavimo sąlygų, nustatyto reikalavimų pateikimo termino ir kalbinių sunkumų, su kuriais jie gali susidurti.

67. Konkrečiai reikia atsižvelgti į tai, kad dėl neišsamių Reglamento Nr. 1346/2000 nuostatų buvo pagrįstai padaryta esminių pakeitimų, nes kilo praktinių problemų, susijusių su tam tikrais reikalavimų pateikimo aspektais, nurodytais šio reglamento taikymo vertinime, kuris pagal to reglamento 46 straipsnį pateiktas Komisijos parengtoje ataskaitoje³¹.

68. Kadangi šie sunkumai dideli, Komisija pagrįstai ieškojo sprendimų, kuriais siekta užtikrinti teisės pateikti reikalavimus veiksmingumą atsižvelgiant į tai, kad nacionalinė šalių teisė šioje srityje nesuderinta³², taip pat užtikrinti kreditorių lygybę. Buvo įgyvendinti šie sprendimai: suteikta galimybė reikalavimus pareikšti bet kokia ryšio priemone, priimtina pagal valstybės, kurioje buvo pradėta nemokumo procedūra, teisę³³ ir parengta standartinė reikalavimų forma, kurioje nurodoma privaloma informacija³⁴, siekiant padėti pateikti reikalavimus ir užtikrinti šių reikalavimų pagrįstumą³⁵.

69. Šiomis aplinkybėmis manau, kad siauras Reglamento Nr. 1346/2000 41 straipsnio aiškinimas, kurį remia Komisija ir pagal kurį atmetama galimybė pateikti reikalavimą kartu su pagrindžiamaisiais dokumentais, leidžiančiais bankroto administratoriui arba teismui, į kurį kreiptasi, be didelių sunkumų sužinoti informaciją, naudingą siekiant nustatyti reikalavimo atsiradimo datą, nors, be kita ko, neaišku, ar kreditorius buvo teisingai informuotas apie šiuo klausimu taikomą reikalavimą arba informuotas per pakankamą terminą, kad galėtų patenkinti šį reikalavimą, yra nesuderinamas su Reglamento Nr. 1346/2000 siekiamu tikslu supaprastinti kreditorių veiksmus ir su pareiga užtikrinti, kad būtų paisoma kreditorių lygybės.

70. Laikausi nuomonės, kad šiuo klausimu lemiamas yra palyginimas su procedūra, kuri iš esmės nustatyta³⁶ Reglamente 2015/848. Iš tikrųjų galima pabrėžti, kad naudojant standartinę reikalavimų pateikimo formą kreditorius dabar yra aiškiai informuojamas apie pareigą nurodyti reikalavimo atsiradimo datą³⁷.

71. Taigi manau, kad reikia leisti reikalavimo pareiškimą papildyti remiantis pagrindžiamaisiais dokumentais, kuriuos perduoti numatyta Reglamento Nr. 1346/2000 41 straipsnyje, ir kad kompetentinga institucija, atsakinga už šio pareiškimo patikrinimą, turės įvertinti pasekmes, pagal valstybės narės, kurioje iškelta pagrindinė byla, teisę turėsiančias kilti dėl to, kad nesilaikyta šio straipsnio reikalavimų.

31 Žr. ataskaitą, nurodytą šios išvados 29 išnašoje (1.1, 1.2 ir 9 punktai). 9 punkte nurodyti tokie sunkumai, susiję su: „<...> kalbos barjeru, reikalavimų pateikimo išlaidomis ir terminais, su informacijos apie sprendimą iškelti bylą trūkumu, likvidatoriumi ir su *lex fori concursus* susijusiais reikalavimų pateikimo formalumais.“

32 Žr. Maréchal, C., *op. cit.*, visų pirma p. 327.

33 Žr. Reglamento 2015/848 53 straipsnį, sietiną su Reglamento Nr. 1346/2000 39 straipsniu, kuriame numatytas reikalavimų pateikimas raštu.

34 Žr. Reglamento 2015/848 55 straipsnio 1 dalį ir 2017 m. birželio 12 d. Komisijos įgyvendinimo reglamentą (ES) 2017/1105, kuriuo nustatomos formos, nurodytos Europos Parlamento ir Tarybos reglamente (ES) 2015/848 dėl nemokumo bylų (OL L 160, 2017, p. 1). Žr. konkrečiai Įgyvendinimo reglamento 2017/1105 II priedo 6.2 punktą. Vis dėlto pagal Reglamento 2015/848 55 straipsnio 4 dalį naudoti šios formos neprivaloma, nes kreditorius gali pasirinkti naudotis kitomis priemonėmis savo reikalavimui pateikti, jeigu jose nurodoma ta pati šiame reglamente numatyta privaloma informacija.

35 Žr. Brulard, Y. ir kt., *L'insolvabilité nationale, européenne et internationale, le règlement européen du 20 mai 2015*, t. 1, Anthemis, Limal, 2017, 24 punktas, p. 328.

36 Žr. Maréchal, C., *op. cit.*, p. 326, B dalies pirma pastraipa.

37 Žr. Įgyvendinimo reglamento 2017/1105 II priedo 6.2 punktą.

V. Išvada

72. Atsižvelgdamas į visa tai, kas išdėstyta, siūlau Teisingumo Teismui taip atsakyti į *Oberlandesgericht Wien* (Vienos aukštesnysis apygardos teismas, Austrija) pateiktus ketvirtąjį ir penktąjį prejudicinius klausimus:

2000 m. gegužės 29 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 1346/2000 dėl bankroto bylų 41 straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad jame yra nustatyti didžiausi reikalavimai, kurie pagal nacionalinės teisės aktus gali būti taikomi dokumentų, pateikiamų su reikalavimu, turiniui, ir kad pareiga informuoti apie reikalavimo atsiradimo datą įvykdoma, jeigu šią datą galima nustatyti pagal dokumentus, pridėtus prie reikalavimo pareiškimo; pateikto reikalavimo pagrįstumą reglamentuoja valstybės narės, kurioje iškelta pagrindinė byla, teisė (*lex concursus*).